

Dödssång

Louise Michel

Denna "Dödssång" skrev Louise Michel som avsked till sina kamrater som kämpat sida vid sida med henne under Pariserkommunens dagar.

Dagarna drunknar i tidens hav,
och i dess grav
dränks vad ditt hat och din kärlek du gav.
Rinnen i timmar, dagar hän
spårlöst i rastlöst flöde!
Väx du gräs under griftgårdars trän
över de jordade döde!
Se, huru skeppet för vän efter vän⁽¹⁾
mot ett fjärran fängelses grav
Men vi döda och bannlysta kommer igen,
utur celler, ur gravar, ur hav.

Vi kommer igen - en tallös hop,
som spöken ur skuggornas land.
Vi samlas tyst vid ett maningsrop
och trycker varandras hand;
den ena klädd uti svepningsvitt,
den andra med öppna sår,
som kulorna borrar. Men över oss fritt
det röda banéret slår.

Vår kamp är slutad. De tappres rad,
de starkes har mejats ned.
På nytt tyrannen ser segerglad
blott krypande slavars led.
Var är, o kamrater, sönerna väl
till det bragdrika folk, som en dag
med Marseljäsen i blick och själ
drog ut för att väga ett slag?

O kamrater, i kampen jag älskat ert mod,
som lågade stolt och hett,
jag älskat kartschernas smattrande flod
och granater som regnade tätt,
jag älskat vår fana, flammande röd,
där kulor stött håll vid håll.
Vår lön blev döden. Men än i vår död
var folkets räddning vårt mål.

Dagarna drunknar i tidens hav,
och i dess grav
dränks vad ditt hat och din kärlek du gav.

⁽¹⁾ Louise Michel och hennes kamrater deporterades till Kaledonien.

Det Anarkistiska Biblioteket

Louise Michel
Dödssång

Tidningen Brand #18 1921

www.anarkistiskabiblioteket.se